

Spreken in tongen waarom ik er mee ben gestopt

• door Kees Fieggen

BEGIN JULI 1971 HEB IK OP PICCADILLY CIRCUS DE HERE JESUS IN MIJN LEVEN TOEGELATEN. EEN DAG LANG WIST IK NIET WAT ME OVERKOMEN WAS. ENKELE DAGEN NA MIJN BEKERING WERD VOOR MIJ GEBEDEN DAT IK 'VERVULD MET DE HEILIGE GEEST' ZOU WORDEN EN LEERDE IK IN TONGEN SPREKEN.

Terug in Wageningen kwam ik na enkele maanden bij Ichthus terecht en daar leerde ik mijn latere vrouw kennen. Door haar kwam ik ook met de 'Vergadering' in aanraking. Na ons trouwen bezochten we in Arnhem een jonge-echtparen kring en ik weet nog goed dat we daar op een gegeven moment op het spreken in tongen kwamen. Ik bleek de enige te zijn die dat praktiseerde, hoewel alleen in mijn stille tijd. Een poosje later was er een oudere broeder die mij daarover aansprak: hij had het gehoord van één van de jonge stellen (zij waren er verontrust over geweest). Hoewel ik later begreep dat deze broeder niet altijd even tactvol had geopereerd, heb ik mij in dat gesprek met hem totaal niet veroordeeld gevoeld en ook niet onder druk gezet. We hebben het heel rustig besproken en ik ben aan het denken gezet. Ik ben deze broeder nog altijd dankbaar dat hij erover begon - en ook voor de rustige en wijze manier waarop hij het ter sprake heeft gebracht.

De praktijk gewogen

Een aantal jaren lang zijn we Trouw-lezers geweest (met op pagina 2 kerknieuws). In de jaren '70 werd over het in tongen spreken bericht: een getuigenis vanuit de charismatische beweging. Veel daarvan riep bij mij herkenning op. We hebben nogal wat contacten met pinkster-christenen gehad en heel wat keren mensen in tongen horen bidden. Het krantenbericht sprak over een klank-taal met veel 'ah's' en 'ie's' en dat is precies wat ik vrijwel steeds heb meegemaakt en ook zelf heb gepraktiseerd.

Dat bracht me bij de vraag waar die tongentaal vandaan kwam. Principeel gezien kun je daar drie antwoorden op geven: het is van de Heer (een gave van de Geest), van de duivel of van het vlees. Voor mijzelf ben ik ervan overtuigd geraakt dat wat ik deed gewoon uit het vlees kwam. Het voelde best goed, maar het kon de toets van de Schrift niet doorstaan. Als ik mijn eigen ervaring vergelijk met wat ik heb meegemaakt en met

het getuigenis van het krantenartikel, constateer ik dezelfde bevinding: het voelt wellicht goed, maar eigenlijk is het geen echte taal. Iedereen die wil, kan terugvallen op de principes van het brabbel-taaltje dat ook baby's gebruiken: met veel 'ah' en 'ie' klanken.

Ik heb de keuze gemaakt om te stoppen met de tongen-praktijk - en ik weet van anderen die dat ook hebben gedaan. Hoewel het destijds wel 'goed voelde', heb ik het daarna nooit gemist. Natuurlijk kom ik vaak woorden tekort om de Heer te prijzen voor wat Hij heeft gedaan en voor Wie Hij is, maar de stilte die ik dan laat vallen is nooit ongemakkelijk. En degenen die mij wat beter kennen, weten dat ik niet wars ben van emoties.

Let wel: ik heb daarmee niet gezegd dat er geen talen-gave zou bestaan - en onze Heer is soeverein, maar ik heb nog niets meegemaakt dat voldoet aan wat ik in Handelingen en 1 Korinthe 14 tegenkom. En hoewel er berichten zijn dat sommigen in echte talen spreken en daarbij vloeken (zonder dat te beseffen), ben ik er ook van overtuigd dat het in verreweg de meeste gevallen geen duivelse gave is. Ik meen ook dat de meeste christenen die deze gave beoefenen, dat in alle oprechtheid doen - ik ken er genoeg en heb hen als broeders of zusters van harte lief.

Conclusie

Het is voor mij persoonlijk eenvoudig: ik heb mezelf voor de gek gehouden. Voor wie de Bijbel kent, is dat niet zo vreemd: het hart van de mens is arglistig, wie kan het kennen? Gevoelens kunnen bedrieglijk zijn. Het is niet altijd makkelijk om dat te erkennen, maar ik ben er niet armer van geworden dat voor mezelf toch te doen. En voor wie op zoek is naar ervaring van zijn geloof: dat kan de Heer heel goed geven zonder tongentaal - daar kan ik van getuigen.